

IMPACTUL SCUTULUI ANTIRACHETĂ ASUPRA ROLULUI GEOPOLITIC PE CARE ÎL JOACĂ ROMÂNIA

Fără doar și poate amplasarea Scutului antirachetă, conceput și construit de Statele Unite, partenerul strategic al României, la Deveselu, în județul Olt, reprezintă un pas spre reconfigurarea rolului geostrategic, militar și politic al României în Europa și în lume. Fără să ne mai îndoim, este cert că în acest ansamblu de apărare colectivă reprezentat de NATO, rolul pe care îl joacă țara noastră va fi de acum încolo unul mult mai important, iar responsabilitatea pe care noi trebuie să ne-o asumăm, ca țară de frontieră pe acest flanc estic al NATO, va fi mult mai mare.

Ceea ce este important de precizat în acest moment este faptul că odată cu amplasarea acestui Scut antirachetă, rolul României trebuie regândit. Avem nevoie de o Românie care să-și regândească raporturile cu NATO, raporturile cu partenerul strategic, Statele Unite, și cu ceilalți aliați din cadrul Blocului Nord-Atlantic.

Și spun acest lucru, deoarece inclusiv riscurile de securitate colectivă care sunt asumate de România în acest moment sunt mult mai mari, importanța pe care România o joacă în acest ansamblu este mult mai mare și misiunea pe care o are România în acest proiect transcontinental de apărare colectivă, reprezentat de NATO, este una mult mai importantă decât a fost până acum.

Cred că trebuie să înțelegem că a venit momentul în care să investim mai mult în ceea ce înseamnă dezvoltarea capabilităților militare și totodată partenerii noștri - și mă refer, în primul rând, la Statele Unite - să conștientizeze că România nu este doar o țară de frontieră a civilizației occidentale, ci este un aliat care are dreptul de a-și afirma și a-și pune în valoare propriile sale resurse, și a-și apăra propriile sale interese.

De aceea, unul dintre lucrurile foarte importante, în perspectivă, - și dacă mă gândesc bine, văzând și reacțiile pe care Rusia le-a avut până acum la amplasarea Scutului antirachetă în România, văzând această revenire militară chiar neașteptată a Federației Ruse - o reprezintă prioritatea înarmării României. Și spun a înarmării, deoarece înarmarea, în primul rând, descurajează un potențial conflict, dincolo de a fi o cauză a unui conflict interstatal.

Dar trebuie să gândim, să vedem care vor fi principalii pași spre a ne recâștiga un anumit prestigiu și a ne deroba de acest rol marginal pe care l-am avut până acum în acest ansamblu euroatlantic.

De acum încolo, România este mult mai importantă și cred că ar trebui tratată ca atare, inclusiv de Statele Unite, care au avut până acum o prezență politică poate mult dimensionată, sub anumite aspecte, care țin de politica internă și relațiile instituționale din România. Și avem nevoie de două componente principale de dezvoltare în raport cu aliații noștri nord-atlantici: componenta economică, care, din păcate, a fost neglijată în ultimii ani și mai ales componenta militară, componenta dezvoltării capabilităților militare și componenta schimburilor care țin de acea capacitate a noastră de a ne regăsi ca o armată puternică și o armată care poate să țină piept oricărei amenințări, indiferent din ce direcție ar veni ea.

De aceea, în NATO, România trebuie să joace rolul unui pivot regional, un pivot regional care să construiască un ansamblu de apărare colectivă în această zonă estică a Alianței

Nord-Atlantice, alături de națiuni precum ar fi, să spunem: Polonia, Cehia, Slovacia, Bulgaria, de ce nu chiar Grecia, Țările Baltice, un ansamblu, un cordon, dar nu un cordon sanitar, ci un cordon de securitate regională, care să coboare de la Marea Baltică și să ajungă până la Mediterana și spre nordul Africii chiar. Spun acest lucru deoarece, în perspectivă, avem alte riscuri regionale, cauzate de degradarea situației politice dintr-o țară foarte importantă, membră a NATO - și mă refer la Turcia, care parcurge un proces de islamizare și care nu mai poate fi, din păcate, pe termen scurt - la cum se prezintă viața politică de acolo - un aliat sigur al Occidentului; ne referim la această reafirmare a intereselor geopolitice ale Rusiei, o Rusie care, cel puțin militar, își revine, în ciuda faptului că economico-social este măcinată de o serie de discrepanțe puternice și ne referim la necesitatea de a asigura această zonă a Balcanilor. Și, chiar în perspectivă, cred că NATO ar trebui să se gândească și spre integrarea Serbiei, dincolo de animozitățile care au fost în trecut și de Războiul din Kosovo din 1998-1999.

Ca atare, România trebuie să devină un factor activ în NATO, România trebuie să ridice capul sus și trebuie să investească în ceea ce înseamnă dezvoltarea capacităților de apărare și a resurselor de siguranță națională.

De aceea, cred că România nu mai trebuie să fie băiatul care mătură frunzele în curtea unității NATO.

Daniel Gheorghe
Deputat PNL